

toySimply s.r.o.

**Distributor značky MiDeer na českém a
slovenském trhu.**

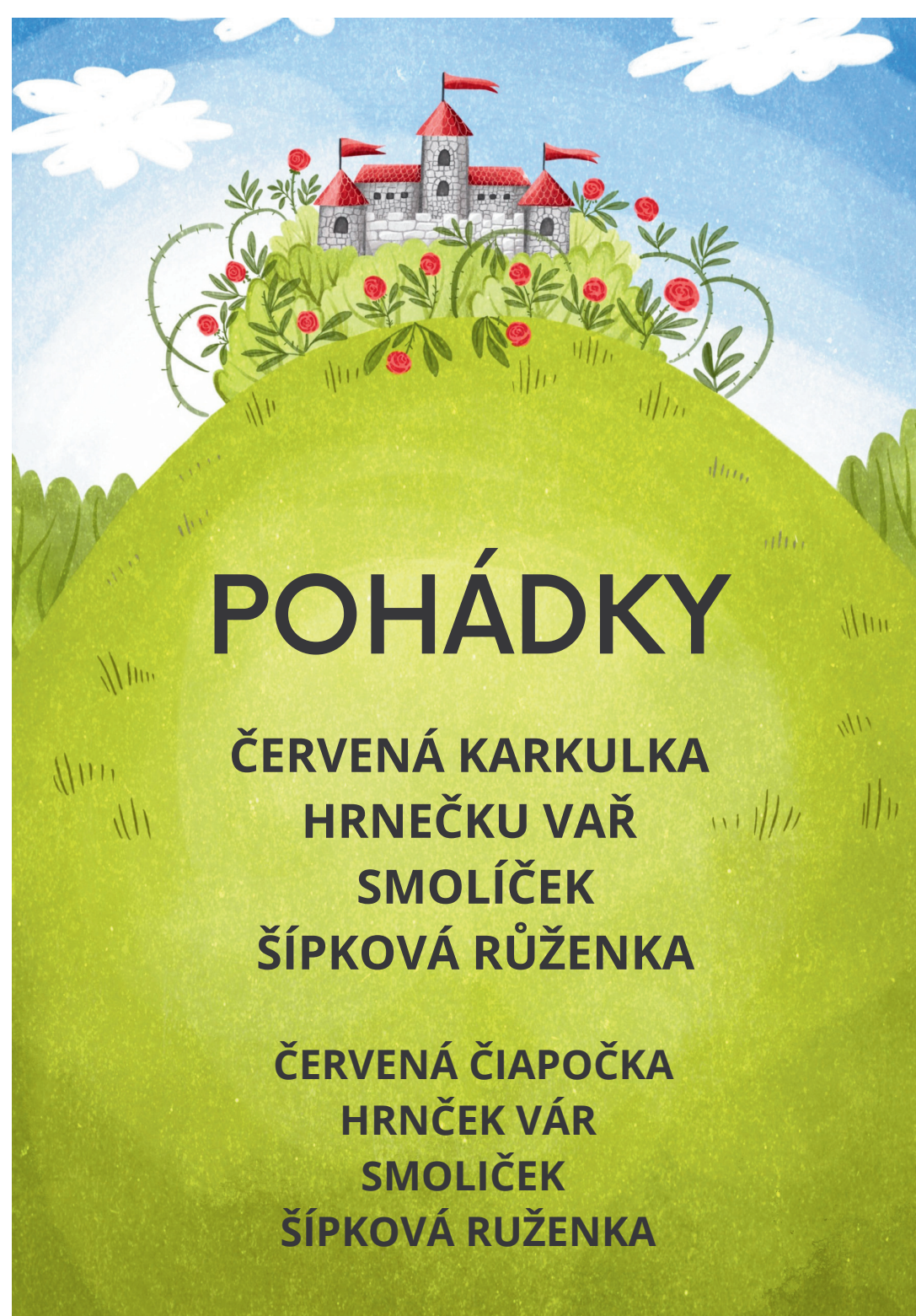
Český překlad vypracoval: toySimply s.r.o.

Velkoobchod: www.mideertoys.cz

Maloobchod: www.toysimply.cz |

www.toysimply.sk

www.mracekzhracek.cz

POHÁDKY

ČERVENÁ KARKULKA

HRNEČKU VAŘ

SMOLÍČEK

ŠÍPKOVÁ RŮŽENKA

ČERVENÁ ČIAPOČKA

HRNČEK VÁR

SMOLIČEK

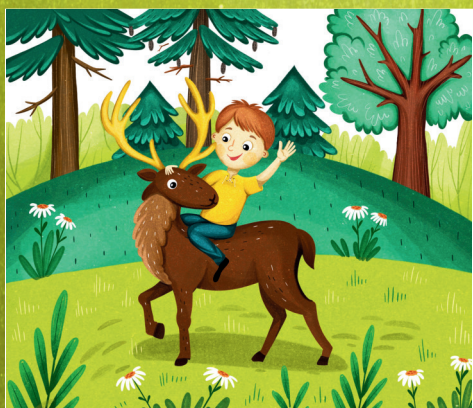
ŠÍPKOVÁ RUŽENKA

ČERVENÁ KARKULKA
ČERVENÁ ČIAPOČKA

HRNEČKU VAŘ
HRNČEK VAR

SMOLÍČEK
SMOLIČEK

ŠÍPKOVÁ RŮŽENKA
ŠÍPKOVÁ RUŽENKA

Zlú kľatbu zrušiť nemohla, len ju zmiernila: „Nezahynieš, len upadneš na sto rokov do hlbokého spánku.“ Kráľ chcel svoju dcéru za každú cenu ochrániť, tak nechal okamžite všetky kríky s ružami v celej ríši spáliť. Veštby sa behom času vyplnili. Dcéрка bola krásna, múdra, vlúdna, rozumná, bola miláčikom všetkých. V deň jej pätnástich narodenín museli kráľ s kráľovnou na pár dní odísť zo zámku. Princezná to využila, prechádzala sa po celom zámku a nazerala do všetkých komnát. Dostala sa až do starej veže. V komore bola starénka a zalievala kvety. Princezná sa spýtala, čo je to za krásne kvety. A starénka jej povedala, že to sú predsa ružičky – tie majú najkrajšiu vôňu. „Tu máš, vezmi si jednu so sebou“ a podala ju Ruženke. Ruženka si vzala kvet do ruky a v tej chvíli sa naplnila zlá veštba trinástej sudičky. Princezná sa pichla do prsta. Klesla na lôžko a upadla do hlbokého spánku a s ňou aj celé kráľovstvo. Okolo celého zámku sa začali rozrastať šípkové kríky, ktoré časom hustli a mohutneli, až nakoniec obrástli celý zámok, ktorý nebol pod šípkovými kríkmi vôbec vidieť. V blízkom okolí sa rozprávalo o krásnej spiacej Šípkovej Ruženke. Žiadny princ neprenikol mohutným krovím. Trne držali pevne, ako by mali ruky. Po mnohých rokoch do kráľovstva zavítal neznámy princ. Počul, ako niekto rozpráva o kráľovstve, ktoré je zakryté šípkovými ružami. V tom zámku už sto rokov spí krásna princezná, ktorú volali Šípková Ruženka a s ňou spí aj celé kráľovstvo. Aj starý otec princovi rozprával, koľko iných princov ju prišlo vyslobodiť a skončilo v trňoch obrovských šípkových kríkov. Mládenec sa ničoho nebál a rozhodol sa, že princeznú a celé kráľovstvo vyslobodí. Všetci ho od činu zrádzali, ale on na ich slová nedal. V tom čase uplynulo sto rokov a nadišiel deň, keď mala Šípková Ruženka znovu precitnúť. Keď sa princ blížil k šípkovým kríkom, ruže sa samé rozostúpili a nechali princa prejsť. Akonáhle vošiel, znova sa zavreli. V zámockom dvore videl ležať spiace kone a psy, holuby sediace na streche. Postupne prechádzal celým zámkom. V kuchyni videl kuchára a kuchtíka stáť, v sále uvidel celú kráľovskú radu a na tróne ležal aj kráľ s kráľovnou. Princ prišiel až k veži, otvoril dvere a zbadal spiacu Šípkovú Ruženku. Ležala tam a bola veľmi krásna. Nemohol z nej spustiť oči. Sklonil sa nad ňou a pobožkal ju. Ako sa dotkol jej pery, zlomil kľatbu a Šípková Ruženka otvorila oči. Chytili sa za ruky a vošli do sály, kde sa zatiaľ prebúdzali kráľ s kráľovnou a všetci dvorania. Celý zámok sa prebudil z dlhého a hlbokého spánku. Kone na dvore vstali, otriasali sa a holuby na streche vytiahli hlavičky spod krídiel. Kuchár s kuchtíkom začali zase piecť. Na zámku sa od radosti začalo oslavovať. Veľká sláva sa zavíjala svadbou Šípkovej Ruženky s princom, ktorí spolu žijú spokojne až dodnes.

zakryto šípkovými růžemi. V tom zámku už sto let spí překrásná princezna, které říkali Šípková Růženka a s ní spí i celé království. I dědeček už princí vyprávěl, kolik jiných princů ji přišlo vysvobodit a skončilo v trnech obrovských šípkových keřů. Mládenec se ničeho nebál a rozhodl se, že princeznu a celé království vysvobodí. Všichni ho od činu zrazovali, ale on na jejich slova nedal. V té době uplynulo sto let a nadešel den, kdy měla Šípková Růženka znovu procitnout. Když se princ blížil k šípkovým keřům, růže se samy rozestoupily a nechaly prince projít. Jakmile vešel, znovu se zavřely. V zámekém dvoře viděl ležet spící koně a psy, holuby sedící na střeše. Postupně procházel celým zámkem. V kuchyni viděl kuchaře a kuchtíka stát, v sále uviděl celou královskou radu a na trůnu ležel i král s královnou. Princ došel až k věži, otevřel dveře a spatřil spící Šípkovou Růženku. Ležela tam a byla tak krásná. Nemohl z ní spustit oči. Sklonil se nad ní a políbil ji. Jak se jí dotkl rty, zlomil kletbu a Šípková Růženka otevřela oči. Chytili se za ruce a vešli do sálu, kde se zatím probouzeli král s královnou a všichni dvořané. Celý zámek se probudil z dlouhého a hlubokého spánku. Koně na dvoře vstali, otrásali se a holubi na střeše vytáhli hlavičky zpod křídel. Kuchař s kuchtíkem začali zase péct. Na zámku se samou radostí začalo slavit. Velká sláva se završila svatbou Šípkové Růženky s princem, kteří spolu žijí spokojeně až dodnes.

Šípková Růženka

Kedysi dávno žili král s královnou, ktorí si veľmi priali dieťaťko. Vytúžené dieťa však neprichádzalo. Jedného dňa kráľovná odpočívala v kúpeli a zrazu z vody vyliezla žaba a zakvákala: „Tvoje pranie sa splní. Do roka sa ti narodí dcérka.“ Kým kráľovná stihla niečo povedať, bola žaba preč. Slová žaby sa splnili. Kráľovnej sa narodila krásna dcérka a dali jej meno Růženka. Kráľ usporiadal na jej počesť veľkú hostinu. Na oslavu pozval všetkých svojich známych a nezabudol ani na múdre sudičky. V celom jeho kraji ich bolo trinásť. Kráľ mal však len dvanásť tanierov, preto trinástu sudičku na hostinu nepozval. Ku koncu oslavy obdarovali múdre sudičky dieťa svojimi vzácnymi darmi. Jedna ju obdarila cnosťou, druhá krásou, tretia bohatstvom a postupne dostala princezná všetko, čo si len človek môže priať. Dvanásť sudička prišla na rad, ale kým vyslovila svoj dar, do sály vstúpila trinásť sudička. Bola ale veľmi nahnevaná, že ju nikto na oslavu nepozval a chcela sa pomstiť. A hlasno zvolala: „Až dovŕšiš pätnásť rokov, pichneš sa o trň a zahynieš!“ Všetci zľaknutím ustrnuli. Pristúpila ešte dvanásť sudička, ktorá nestihla vysloviť svoje pranie.

Červená Karkulka

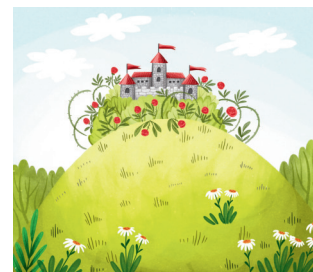
V jednom domku u lesa žila se svými rodiči holčička, a protože nosila červenou čepičku, nikdo jí neřekl jinak než Červená Karkulka. Jednou měla babička svátek a Karkulka jí nesla košík s dárky. Cesta vedla hustým lesem, ale holčička se ničeho nebála. Nepospíchala, trhala květiny a honila veverky, když se na cestě znenadání objevil vlk. „Kampak, kampak, děvenko?“ chtěl hned vědět. „Jdu za babičkou.“ „Nesu jí bábovku, víno a taky tyhle květiny,“ řekla Karkulka. Vlč na nic nečekal a uháněl k chaloupce uprostřed lesa. Babička byla trochu nasydlá, ležela v posteli a právě se chystala číst knížku, když do chaloupky vtrhl vlk. Než se stačila vzpamatovat, spolkl ji jako malinu. Pak si na hlavu nasadil její čepce, na nos její brýle a rychle se přikryl teplou peřinou. Nečekal dlouho. Karkulka zaklepala na dveře a vešla do světnice. „Babičko, proč máš tak velké oči?“ ptala se Karkulka, když přišla blíž. „To abych tě lépe viděla!“ „A proč máš tak velké uši?“ nedala se Karkulka. „To abych tě lépe slyšela,“ pokračoval vlč babiččím hlasem. „A proč máš tak velké zuby?“ „To abych tě mohl sníst!“ vykřikl vlč a spolkl také Karkulku. Pak spokojeně usnul a chrápal, až se v lese stromy trásly. Jeho chrápání uslyšel i myslivec, který byl v lese na obchůzce. Když nakoukl do babiččiny chaloupky a uviděl spícího vlka, hned věděl, co se stalo. Myslivec rozpáral vlčovi břicho, z něj vyskočila babička a rovnou za ní Karkulka. Obě myslivce objímaly a děkovaly mu, že je zachránil. Vlč tvrdě spal, a tak mu myslivec do břicha zašil kamení. Pak se všichni schovali do chalupy a čekali, co se bude dít. Když se vlč probudil, měl ukrutnou žízeň. Dobelhal se k nedaleké studánce, a jak se nad ní naklonil, těžké břicho ho převážilo a on žbluň – spadl do vody. Karkulka, babička i myslivec se radovali. Babičce už bylo dobře, a tak na dvorku uspořádala malou oslavu na počesť svého svátku.

Červená Čiapočka

V jednom domčeku pri lese žilo so svojimi rodičmi dievčatko, a pretože nosila červenú čiapočku, nikto jej nepovedal inak ako Červená Čiapočka. Raz mala babička sviatok a Čiapočka jej niesla košík s darčekom. Cesta viedla hustým lesom, ale dievčatko sa ničoho nebálo. Neponáhľala sa, trhala kvety a naháňala veveričky, keď sa na ceste znenazdajky objavil vlk. „Kamže, kamže, dievča?“ chcel hneď vedieť. „Idem za babičkou.“ „Nesiem jej bábovku, víno a tiež tieto kvety,“ povedala Čiapočka. Vlk na nič nečakal a uháňal k chalúpku uprostred lesa. Babička bola trochu prechladnutá, ležala v posteli a práve sa chystala čítať knižku, keď do chalúčky vtrhol vlk. Než sa stačila spamätať, prehltol ju ako malinu. Potom si na hlavu nasadil jej čepiec, na nos jej okuliare a rýchlo sa prikryl teplou perinou. Nečakal dlho. Čiapočka zaklopala na dvere a vošla do izbičky. „Babička, prečo máš také veľké oči?“ pýtala sa Čiapočka, keď prišla bližšie. „To aby som ťa lepšie videla!“ „A prečo máš také veľké uši?“ nedala sa Čiapočka. „To aby som ťa lepšie počula,“ pokračoval vlk babičkiným hlasom. „A prečo máš také veľké zuby?“ „To aby som ťa mohol zjesť!“ vykrikoval vlk a prehltol aj Čiapočku. Potom spokojne zaspal a chrápal, až sa v lese stromy triasli. Jeho chrápanie počul aj poľovník, ktorý bol v lese na obchôdzke. Keď nakukol do babičkinej chalúčky a uvidel spiaceho vlka, hneď vedel, čo sa stalo. Poľovník rozpáral vlkovi brucho, z neho vyskočila babička a rovno za ňou Čiapočka. Obe poľovníkov objímali a ďakovali mu, že ich zachránil. Vlk tvrdo spal, a tak mu poľovník do brucha zašil kamene. Potom sa všetci schovali do chalupy a čakali, čo sa bude diať. Keď sa vlk prebudil, mal ukrutný smäd. Dobehol k neďalekej studničke, a ako sa nad ňou naklonil, ťažké brucho ho prevážilo a on žblnk – spadol do vody. Čiapočka, babička aj poľovník sa radovali. Babičke už bolo dobre, a tak na dvore usporiadala malú oslavu na počesť svojho sviatku.

Šípková Růženka

Žili, byli král s královnou, kteří si moc přáli děťátko. Vytoužené dítě však nepřicházelo. Jednoho dne královna odpočívala v lázni, a najednou z vody vylezla žába a zaskřehotala: „Tvoje přání se splní. Do roka se ti narodí dcerka.“ Než královna stihla něco říct, byla žába pryč. Slova žaby se splnila. Královně se narodila krásná dcerka a dali jí jméno Růženka. Král uspořádal na její počest velkou hostinu. Na oslavu pozval všechny své známé a nezapomněl ani na moudré sudičky. V celém jeho kraji jich bylo třináct. Král měl však jen dvanáct talířů, proto třináctou sudičku na hostinu nepozval. Ke konci oslavy podarovaly moudré sudičky dítě svými vzácnými dary. Jedna ji obdařila ctností, druhá krásou, třetí bohatstvím a postupně dostala princezna vše, co si jen člověk může přát. Dvanáctá sudička přišla na řadu, ale než vyslovila svůj dar, do sálu vstoupila třináctá sudička. Byla ale velmi rozzlobená, že ji nikdo na slávu nepozval a chtěla se pomstít. A hlasitě zvolala: „Až ti bude patnáct let, píchneš se o trn a zahyneš!“ Všichni leknutím ustrnuli. Přistoupila ještě dvanáctá sudička, která nestihla vyslovit své přání. Zlou kletbu zrušit nemohla, jen ji zmírnila: „Nezahyneš, jen upadneš na sto let do hlubokého spánku.“ Král chtěl svou dceru za každou cenu ochránit, tak nechal okamžitě všechny keře s růžemi v celé říši spálit. Věštby se během času vyplnily. Dcerka byla krásná, moudrá, vlídná, rozumná, byla miláčkem všech. V den jejich patnáctých narozenin museli král s královnou na okamžik odjet ze zámku. Princezna toho využila, procházela se po celém zámku a nahlížela do všech komnat. Dostala se až do staré věže. V komoře byla stařenka a zalévala květiny. Princezna se ptala, copak je to za krásné květiny. A stařenka jí řekla, že to jsou přece růžičky - ty mají nejkrásnější vůni. „Tu máš, vezmi si jednu s sebou a podala jí Růženku. Růženka si kytičku vzala do ruky a v tu chvíli se naplnila zlá věštba třinácté sudičky, princezna se píchla do prstu. Klesla na lůžko a upadla do hlubokého spánku a s ní i celé království. Kolem celého zámku se začaly rozrůstat šípkové keře, které časem houstly a mohutněly, až nakonec obrostly celý zámek. Nakonec nebyl pod šípkovými keři ani vidět. V blízkém okolí se vyprávělo o krásné spící Šípkové Růžence. Žádný princ nepronikl mohutným křovím. Trny držely pevně, jako by měly ruce. Po mnoha letech do království zavítal neznámý princ. Uslyšel, jak někdo vypráví o království, které je

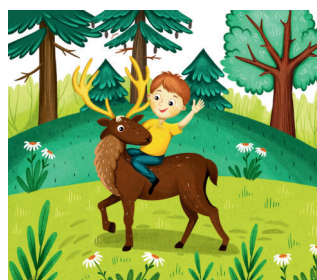
Červená Karkulka

V jednom domku u lesa žila se svými rodiči holčička, a protože nosila červenou čepičku, nikdo jí neřekl jinak než Červená Karkulka. Jednou měla babička svátek a Karkulka jí nesla košík s dárky. Cesta vedla hustým lesem, ale holčička se ničeho nebála. Nepospíchala, trhala květiny a honila veverky, když se na cestě znenadání objevil vlk. „Kampak, kampak, děvenko?“ chtěl hned vědět. „Jdu za babičkou.“ „Nesu jí bábovku, víno a taky tyhle květiny,“ řekla Karkulka. Vlk na nic nečekal a uháněl k chaloupce uprostřed lesa. Babička byla trochu nasydlá, ležela v posteli a právě se chystala číst knížku, když do chaloupky vtrhl vlk. Než se stačila vzpamatovat, spolkl ji jako malinu. Pak si na hlavu nasadil její čepce, na nos její brýle a rychle se přikryl teplou peřinou. Nečekal dlouho. Karkulka zaklepala na dveře a vešla do světnice. „Babičko, proč máš tak velké oči?“ ptala se Karkulka, když přišla blíž. „To abych tě lépe viděla!“ „A proč máš tak velké uši?“ nedala se Karkulka. „To abych tě lépe slyšela,“ pokračoval vlk babyččiným hlasem. „A proč máš tak velké zuby?“ „To abych tě mohl sníst!“ vykřikl vlk a spolkl také Karkulku. Pak spokojeně usnul a chrápal, až se v lese stromy trásly. Jeho chrápání uslyšel i myslivec, který byl v lese na obchůzce. Když nakoukl do babyččiny chaloupky a uviděl spícího vlka, hned věděl, co se stalo. Myslivec rozpáral vlkovi břicho, z něj vyskočila babyčka a rovnou za ní Karkulka. Obě myslivce objímaly a děkovaly mu, že je zachránil. Vlk tvrdě spal, a tak mu myslivec do břicha zašil kamení. Pak se všichni schovali do chalupy a čekali, co se bude dít. Když se vlk probudil, měl ukrutnou žízeň. Dobelhal se k nedaleké studánce, a jak se nad ní naklonil, těžké břicho ho převážilo a on žbluňk – spadl do vody. Karkulka, babyčka i myslivec se radovali. Babyčce už bylo dobře, a tak na dvorku uspořádala malou oslavu na počest svého svátku.

Smolíček

Bol raz jeden malý Smolíček a ten býval s jeleňom, ktorý mal zlaté parohy. Jeleň sa o Smolíčka pekne staral, ale vždy chodil na pastvu a nechával Smolíčka doma osamote. Kým odišiel, varoval ho, nech nikomu neotvára. Smolíček vždy poslúchol. Raz sa ale za dverami ozvali lúbezné hlásky: „Smolíček pacholíček, otvor nám svoju izbičku, len dva pršteky tam strčíme, len čo sa ohrejeme, hneď zase pôjdeme.“ Smolíček poslúchol jeleňa a neotvoril. Jeleň sa vrátil z pastvy a Smolíček mu všetko porozprával. Jeleň Smolíčka pochválil, že dobre urobil a že to boli zlé jaskynky, ktoré by ho uniesli. Jeleň, ako každý deň, odišiel zase na pastvu a za dverami sa opäť ozvalo ešte lúbeznejším hláskom: „Smolíček pacholíček, ...“ Smolíček si pamätal rady jeleňa a jaskynkám neotvoril, ale jaskynky sa len tak nevzdali, stále stáli za dverami a na Smolíčka naliehali. Prosili a prosili až im Smolíček dovolil strčiť do dverí dva prstíčky. To ale jaskyniam nestačilo, do dverí strčili svoje dlhé prsty, potom celú ruku, a nakoniec rozrazili dvere. Smolíčka vzali a utekali s ním preč. Smolíček zúfalo volal: „Za hory, za doly, moje zlaté parohy, kde sa pasú! Smolíčka pacholíčka, jaskynky preč nesú!“ Jeleň sa našťastie pásol neďaleko a Smolíčka počul, ponáhlal sa za ním a zlým jaskyniam ho vzal a odniesol späť do chalúčky. Tam znova Smolíčka varoval a ten mu slúbil, že už v žiadnom prípade neotvorí jaskynkám, aj keby prosili čo najviac. Pár dní mal od jaskyniek pokoj, ale za niekoľko dní sa objavili znova a začali znovu prehovárať Smolíčka: „Smolíček pacholíček, ...“ Smolíček sa ale nedal. „Nie, vy ste zlé jaskynky a uniesli by ste ma do svojej jaskyne. Ja vám neotvorím.“ Jaskynky tak dlho prehovárali Smolíčka, kým im dvere neotvoril. Vzali ho a rýchlo s ním utekali preč. Smolíček zúfalo volal na jeleňa: „Za hory, za doly...“ Lenže tentoraz sa jeleň pásol ďaleko a Smolíčka nepočul. Jaskynky ho dovliekli až do svojej jaskyne, kde ho zavreli do malej miestnosti a začali si ho vykrmovať. Smolíček pacholíček prosil jaskynky, nech ho nechajú byť, plakal, narietal, ale nebolo mu to nič platné. Jedného dňa jaskynky usúdili, že už si Smolíčka vykrmili dosť a že si ho upečú. Pripravili si ho a niesli ho k peci. Tu Smolíček ešte raz začal z plných pľúc volať: „Za hory, za doly...“ Našťastie ho jeleň začul, pribehol, jaskyniam ho vzal a odniesol ho späť domov. Tam Smolíčkovi dohovoriť. A odvtedy už Smolíček nikdy zlým jaskyniam neotvoril.

Hrneček var

V jednej chalúpke pri lese žila mamička s dcérou Betuškou. Chodili spolu do lesa na čučoriedky, jahody alebo zbierali huby. Raz išla Betuška na jahody sama. Keď už mala plný košíček, sadla si a vytiahla krajec chleba na obed. A tu - kde sa vzala, tu sa vzala - stála pred ňou starenka a prosila: „Nemáš dievčatko kúsok chleba aj pre mňa? Od hladu už sotva stojím na nohách.“ Betuška dala starenke celý svoj krajec a ešte jej odsypala pár jahôd z košíčka. „Máš dobré srdce. Za to ti pomôžem,“ povedala starenka a dala Betuške hrnček: „Tento hrnček nie je obyčajný, ale čarovný. Keď povieš: Hrnček, var!, bude hrnček variť sladkú kašu, kým nepovieš: Hrnček, dost! Tie slová si dobre zapamätaj - bez nich by variť neprestal.“ Betka starenke poďakovala a pretože jahôd mala dosť, ale obed žiadny, ponáhľala sa domov, aby hrnček vyskúšala. Postavila ho na stôl a povedala: „Hrnček, var!“ V hrnčeku to zabublalo, od dna začala stúpať kaša, v okamihu jej bolo po okraj. „Hrnček, dost!“ zvolala rýchlo Betuška, aby kaša nepretiekla. S mamičkou sa dosýta naobedovali, kaše bolo pre obe dosť. Druhého dňa niesla Betuška jahody na trh. Mamička dostala chuť na kašu. Chvíľu čakala, ale keď sa dcérka nevracala, povedala sama: „Hrnček, var!“ Potom si išla do komory pre lyžicu. Keď sa vrátila, bolo zle! Kaša sa valila z hrnčeka na stôl, zo stola na zem a po zemi k dverám. Mamička v tom ľaku zabudla, čo má povedať. Volala na hrnček, aby už prestal, aby toho nechal, že už je kaše veľa. Ale hrnček varil a varil. Kaše už bola plná izbička, valila sa do predsiene, z predsiene na dvor a z dvora na náves. Betuška, ktorá sa práve vracala z trhu, videla už z diaľky, čo sa deje: „Hrnček, dost!“ vykrikla. A kaša sa už prestala v hrnčeku ďalej variť. Ale už jej bol taký kopec, že sedliaci, keď sa vracali z poľa, Tak sa museli kašou prehrýzť.

Smolíček

Byl jednou jeden malý Smolíček a ten bydlel u jelena, který měl zlaté parohy. Jelen se o Smolíčka hezky staral, ale vždy chodil na pastvu a nechával Smolíčka doma samotného. Než odešel, varoval ho, ať nikomu neotvírá. Smolíček vždy poslechl. Jednou se ale za dveřmi ozvaly líbezné hlásky: „Smolíčku pacholíčku, otevři nám svou světničku, jen dva prstíčky tam strčíme, jen co se ohřejeme, hned zase půjdeme.“ Smolíček poslechl jelena a neotevřel. Jelen se vrátil z pastvy a Smolíček mu vše vyprávěl. Jelen Smolíčka pochválil, že dobře udělal a že to byly zlé jeskyňky, které by ho unesly. Jelen jako každý den odešel zase na pastvu a za dveřmi se opět ozvalo ještě líbeznějším hláskem: „Smolíčku pacholíčku, ...“ Smolíček si pamatoval rady jelena a jeskyňkám neotevřel, ale jeskyňky se jen tak nevzdaly, pořád stály za dveřmi a na Smolíčka naléhaly. Prosily a prosily až jim Smolíček dovolil strčit do dveří dva prstíčky. To ale jeskyňkám nestačilo, do dveří strčily své dlouhé prsty, pak celou ruku, a nakonec rozrazily dveře. Smolíčka vzaly a utíkaly s ním pryč. Smolíček zoufale volal: „Za hory, za doly, mé zlaté parohy, kde se pasou! Smolíčka pacholíčka, jeskyňky pryč nesou!“ Jelen se naštěstí pásl nedaleko a Smolíčka uslyšel, přispěchal za ním a zlým jeskyňkám ho vzal a odnesl zpátky do chaloupky. Tam znovu Smolíčka varoval a ten mu slíbil, že už v žádném případě neotevře jeskyňkám, i kdyby prosily sebevíc. Pár dní měl od jeskyňek klid, ale za několik dní se objevily znovu a začaly znovu přemlouvat Smolíčka: „Smolíčku pacholíčku, ...“ Smolíček se ale nedal. „Ne, vy jste zlé jeskyňky a unesly byste mě do své jeskyně. Já vám neotevřu.“ Jeskyňky tak dlouho přemlouvaly Smolíčka, dokud jim dveře neotevřel. Jeskyňky vzaly Smolíčka a rychle s ním utíkaly pryč. Smolíček zoufale volal na jelena: „Za hory, za doly...“ Jenže tentokrát se jelen pásl daleko a Smolíčka neslyšel. Jeskyňky ho dovlekly až do své jeskyně, kde ho zavřely do malé místnůstky a začaly si ho vykrmovat. Smolíček pacholíček prosil jeskyňky, ať ho nechají být, plakal, naříkal, ale nebylo mu to nic platné. Jednoho dne jeskyňky usoudily, že už si Smolíčka vykrmily dost a že si ho upečou. Připravily si ho a nesly ho k peci. Tu Smolíček ještě jednou začal z plných plic volat: „Za hory, za doly, ...“ Naštěstí ho jelen zaslechl, přiběhl, jeskyňkám ho vzal a odnesl ho zpátky domů. Tam Smolíčkovi vyhuboval. A od té doby už Smolíček nikdy zlým jeskyňkám neotevřel.